

Илия — Число Тринадесет

Четиридесет и шест

Jeff Pippenger

2023-10-19

В предишната статия съпоставяхме Илия с историята от 1798 до 1844 година. Илия символично навлиза в тази история, когато Уилям Милър бе издигнат, за да прогласява вестта на първия ангел. Вдовицата от Сарепта представлява вярна църква, която събира две съчки, или два народа, които щяха да станат един народ на 22 октомври 1844 година.

И им кажи: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема израилевите синове измежду народите, където са отишли, и ще ги събера отвсякъде, и ще ги въведа в тяхната земя. И ще ги направя един народ в земята, по Израилевите планини; и един цар ще бъде цар над всички тях; и те не ще бъдат вече два народа, нито ще бъдат вече разделени на две царства. Нито ще се оскверняват вече с идолите си, нито с мерзостите си, нито с някое от престъпленията си; но Аз ще ги избавя от всичките им жилища, в които са съгрешили, и ще ги очистя; и те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог. И Давид, Моят слуга, ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; ще ходят и в Моите съдби, ще пазят Моите повеления и ще ги изпълняват. И ще живеят в земята, която дадох на слугата Си Яков, в която са живели бащите ви; и ще живеят в нея те, и децата им, и децата на децата им довека; и Давид, Моят слуга, ще бъде техен княз довека. Нещо повече, ще склуча с тях завет на мир; това ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си всред тях довека. Скинията Ми също ще бъде с тях; да, Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. И народите ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израил, когато светилището Ми бъде всред тях довека. Езекиил 37:21–28.

Има няколко благословения, които Езекил определя като обещани на двете пръчки — тоест на двата народа, които стават един народ. Ще започнем, като разгледаме четири от тези благословения, които сестра Уайт е отбелязала като четири „идвания“, и които всички се изпълниха по едно и също време — на 22 октомври 1844 г.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистиането на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Първото „пришествие“, за което говори сестра Уайт, е идването на Първосвещеника за „очищаването на светилището“, което трябваше да стане в края на две хиляди и триста години. Този стих дава отговора на въпроса в Даниил 8:13, който гласи: „Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, тъй

щото и светилището, и воинството да бъдат тъпкани под нозете?“ Четиринадесети стих посочва, че очистването на светилището щеше да започне в края на две хиляди и триста години. Езекиил казва, че Бог ще „вземе израилевите чада измежду езичниците, където са отишли, и ще ги събере отвсякъде, ... и събраният народ вече няма да се осквернява“, защото Бог ще „ги очисти; и те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог.“

На 22 октомври 1844 г. второто „идване“, за което говори сестра Уайт, беше изпълнението на Даниил, глава седма, стих тринадесети, който посочва, че Човешкият Син ще дойде при Стария по дни, за да приеме царство. Езекиил казва, че Бог „ще ги направи един народ в земята, по Израиловите планини; и един цар ще бъде цар на всички тях“. Езекиил представя Христос като цар с името „Давид“, когато казва, че „Моят слуга Давид ще бъде цар над тях“. Той също така посочва, че Христос, като Давид, ще бъде техният „един пастир“ и че Неговият „слуга Давид“ също „ще бъде техният княз завинаги“. Един цар по определение се нуждае от своята титла като цар и се нуждае от владение, над което да управлява, и от граждани на своето царство. Ако няма граждани, не би имало и царство.

Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше Един като Човешкият Син; и стигна до Стария по дни, и Го доведоха близо пред Него. И на Него се даде владичество, слава и царство, за да Му служат всички племена, народи и езици; Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и Неговото царство е такова, което няма да бъде разрушено. Даниил 7:13, 14.

Третото „идване“, посочено от сестра Уайт, беше, когато Христос, като „вестителят на завета“, внезапно дойде в Своя храм, за да очисти синовете на Левий. Езекиил казва, че Христос „ще ги очисти; и те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог“, и че „още повече“ Той ще сключи с тях „завет на мир“, който „ще бъде вечен завет“. Заветът щеше да се осъществи, когато Бог „постави“ Своето „светилище всред тях“, и че „езичниците ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израиля, когато Моето светилище бъде всред тях“.

Ето, Аз изпращам Своя вестител, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото вие търсите, внезапно ще дойде в храма Си, да, вестителят на завета, в Когото намирате благоволение; ето, Той ще дойде, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на Неговото идване? и кой ще устои, когато се яви? защото Той е като огъня на очистителя и като сапуна на тепавичарите; и ще седне като очистител и пречиствач на сребро; и ще очисти синовете на Левий, и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:1–4.

Вестителят, който приготви пътя за Христос, „вестителят на завета“ в историята от 1798 до 1844 година, беше Илия, представен от Уилям Милър. Когато Христос внезапно дойде в Своя храм, Той очисти „левиите синове“ като „огън на пречиствач“.

Другото „пришествие“, което се изпълни на 22 октомври 1844 г., беше идването на младоженеца. Два пъти Езекиил посочва, че народът, събран от двете пръчки, ще бъде Божий „народ, и“ че Той „ще бъде техен Бог“. Това бе осъществено с брака. На 22 октомври

1844 г. четирите пророчества, които се изпълниха и за които сестра Уайт говори, всички са определени чрез свидетелството за двете пръчки на Езекиил.

Илия представлява вестителя, който приготвя пътя за вестителя на завета. Христос посочи Йоан Кръстител като вестителя, който приготви пътя за Неговото първо пришествие. Сестра Уайт определи Уилям Милър като Илия, а Милър приготви пътя за Христос да дойде като „първосвещеник“, „Човешкият Син“, „вестителят на завета“ и „младоженецът“.

След три години и половина Илия дойде от Сарепта, където бе останал с вдовицата и нейния син, и заповяда на Ахав да свика целия Израил на Кармил. Езекиил казва, че езичниците ще познаят, че Бог е Бог, когато Той постави светилището Си всред народа, събран заедно от двете тояги. На планината Кармил Илия каза на Израил да избере дали Бог е Бог, или Ваал е бог, но той постави въпроса в контекста не само на това кой е истинският Бог, но и в контекста на това кой е истинският пророк.

Илия дойде при целия народ и каза: Докога ще куцате между две мнения? Ако Господ е Бог, следвайте Него; а ако Ваал, тогава следвайте него. И народът не му отговори нито дума. Тогава Илия каза на народа: Аз, само аз, останах пророк Господен; а пророците на Ваал са четиристотин и петдесет души. 3 Царе 18:21, 22.

Целият Израил, включително Ахав, узна, че Богът на Илия е Бог, когато огън слезе от небето и погълна приноса на Илия. Слизането на огъня на планината Кармил бележи момента, когато Бог постави Своего светилище сред народа, съставен от две тояги. Чудото с огъня на планината Кармил показва, че Бог е Бог, а Ваал е лъжлив бог.

Чудото в Сарепта, когато Илия легна върху мъртвия син на вдовицата три пъти, ѝ доказа, че Илия е Божий човек, а чудото на Кармил извърши същото. Огънят на Кармил не само доказа, че Бог е Бог, но и показва, че Илия е Божият истински пророк, в противоположност на пророците на Ваал и пророците на горите. В историята от 1840 до 1844 г. Милър и милеристите бяха показани като истинските пророци, в противоположност на лъжепророците на отстъпническия протестантизъм, които в самата тази история бяха проявили, че са дъщерите на Езавел.

Илия на Кармил представлява делото по разпознаването на истинския протестантски рог, защото шестото царство от библейското пророчество, земният звяр от Откровение тринадесета глава, има рог на протестантизма и рог на републиканизма, и тъкмо бе започнало своето управление през 1798 г. През 1798 г., в края на три години и половина от управлението на Езавел, Илия дойде от Сарепта, за да направи ясно разграничение коя църква е рогът на протестантизма върху земния звяр.

Вдовицата от Сарепта пътуваше от историята на Тиатир към брака, където нейното вдовство трябваше да бъде премахнато. Нейният възкресен син представлява онези, които бяха убити от Езавел през трите години и половина на суша. Двете съчки, които тя събираше за огън, бяха двата дома на буквалния Израил, които трябваше да бъдат събрани заедно като един народ, а този народ беше духовният Израил. Вдовицата щеше да използва двете съчки, за да

накладе огън, което се осъществи на Кармил и на 22 октомври 1844 г., когато вестителят на завета очисти синовете на Левий с „огъня на златаря“.

Огънят е символ на изливането на Божия Дух, което се осъществи на Кармил и при Среднощния вик, достигнал своята кулминация на 22 октомври 1844 г.

И когато настъпи денят на Петдесетница, всички те бяха единодушно на едно място. И внезапно дойде от небето шум като от силен и бурен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. И явиха им се езици като че ли огнени, разделени, и по един от тях застана върху всеки един от тях. И всички се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят на други езици, според както Духът им даваше способност да изговарят. Деяния 2:1–4.

Изливането на Духа представлява прогласяването на една вест, а вдовицата щеше да накладе огън, за да може да приготви храна за ядене, което е една вест.

И отидох при ангела и му казах: Дай ми книжката. А той ми рече: Вземи я и я изяж; тя ще направи корема ти горчив, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех книжката от ръката на ангела и я изядох; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изядох, коремът ми стана горчив. Откровение 10:9, 10.

Вестта, която Ахав незабавно възвести на Езавел, бе, че Богът на Илия е истинският Бог, защото Ахав току-що бе станал свидетел как Богът на Илия отговори с огън. Вестта, която бе незабавно разкрита на 22 октомври 1844 г., бе вестта на третия ангел. И в двата случая вестта, предадена от Ахав, или вестта на третия ангел, разявява Езавел.

Но вести от изток и от север ще го смутят; затова той ще излезе с голяма ярост, за да погуби и съвсем да изтреби мнозина. Даниил 11:44.

Данаиловите „слухове от изток и от север“ представляват вестта, която разгневява северния цар, който е Езавел, и тя предизвиква последното гонение в земната история. Тази вест бе представена чрез Ахавовата вест към Езавел и чрез пристигането на вестта на третия ангел при откриването на съда през 1844 година.

И Ахав разказа на Езавел всичко, което Илия беше извършил, и още как беше избил с меч всичките пророци. Тогава Езавел изпрати пратеник при Илия и каза: Така да ми сторят боговете, и още повече, ако до утре по това време не направя твоя живот като живота на един от тях. 3 Царе 19:1, 2.

Илия, като символ, е представен чрез времевия период на пустинята от 538 до 1798 година. След това, през 1798 година, Илия се явява в историята като Уилям Милър. През 1844 година Илия призовава огъня на Среднощния вик да слезе от небето. След това, през 1863 година, Илия и неговата вест бяха отхвърлени. Неговата вест беше вестта на Моисей за „седемте времена“, представена също чрез вестта за двете тояги на Езекиил. Събирането на двете тояги при завършека на тяхното разпръскване беше вестта за вдовицата от Сарепта, и тя събра двете тояги, преди да приготви храна.

Според Джеймс и Елън Уайт, милеритският адвентизъм се превърна в лаодикийски адвентизъм през 1856 г., а когато впоследствие отхвърлиха Илияновата вест за Моисеевите „седем времена“ през 1863 г., те отстраниха логическата способност да разберат увеличаването на познанието за „седемте времена“, което Бог бе потърсил да изведе наяве през 1856 г. (чрез осемте незавършени статии на Хайръм Едсън). Логиката ги принуди да започнат да разрушават основополагащата система от истини, която ангелите бяха повели Уилям Милър да състави. Първият „камък“, открит от Милър, беше основният камък, в който лаодикийският адвентизъм щеше да се препъва през цялата си история. Отхвърлянето на този първи камък на истината произведе слепотата на Лаодикия — симптом, който е лечим, но рядко бива търсен.

Очистването на храма, което започна на 22 октомври 1844 г., включваше очистването на „войнството“, което бе потъпкано заедно със светилището в Даниил 8:13. Войнството бе представено чрез „двете съчки“, които вдовицата от Сарепта беше събрала за огъня. Двете съчки бяха двата дома на буквалния древен Израил. Буквалните Ефрем и Юда трябваше да бъдат събрани в един духовен народ и очистени от вестителя на завета при откриването на съда. Тези два народа бяха „войнството“, което бе потъпкано.

Обещанието на Езекиил беше, че Бог „ще вземе израилевите чеда измежду езичниците, където са отишли“, и „ще ги събере“ и „ще ги доведе в тяхната земя“. Земята на буквалния Израил беше славната земя, или обещаната земя, или Юда. Духовната славна земя през 1798 г. беше земята на двурогия земен звяр от Откровение тринадесета глава.

В деня, когато издигнах ръката Си към тях, за да ги изведе от египетската земя в земя, която бях предвидил за тях, земя, където текат мляко и мед, която е славата на всички земи.... Но още и в пустинята издигнах ръката Си към тях, че няма да ги въведе в земята, която им бях дал, земя, където текат мляко и мед, която е славата на всички земи.
Езекиил 20:6, 15.

Двата буквални дома на Израил живееха в земята, която беше „слава на всички земи“, земята, която „течеше“ с „мляко и мед“. Когато двата буквални дома на Израил бяха събрани заедно като духовен Израил, им бе обещано да бъдат поставени в своята собствена земя. Духовната „славна земя“ е мястото, където са разположени движението на милеритите в началото и движението на сто четиридесет и четирите хиляди в края по време на царуването на земния звяр. Движението, което представлява сто четиридесет и четирите хиляди, можеше да бъде издигнато единствено в земята на земния звяр. Движение, което претендира да бъде движението на третия ангел от която и да е друга земя, е фалшификат, защото Алфа и Омега винаги онагледява края чрез началото.

„Несравнимите милости и благословения на Бога са били изливани изобилно върху нашия народ; тя е била земя на свобода и слава на цялата земя. Но вместо да въздадат благодарност на Бога, вместо да почитат Бога и Неговия закон, изповядващите се за християни в Америка са се заквасили с гордост, користолубие и самодоволство....“

„Дошло е времето, когато правосъдието е паднало по улиците и справедливостта не може да влезе, а онзи, който се отклонява от злото, става плячка. Но мишцата на Господа не е скъсена, та да не може да спасява, и ухото Му не е натежало, та да не може да чува. Народът на Съединените щати е бил облагодетелстван народ; но когато те ограничат религиозната свобода, отстъпят от протестантизма и окажат подкрепа на папството, мярката на вината им ще се изпълни и „национално отстъпление“ ще бъде записано в небесните книги. Резултатът от това отстъпление ще бъде национална разруха.“ Review and Herald, 2 май 1893 г.

В Даниил, глава осма, стихове тринадесети и четиринадесети, се посочва потъпкването както на светилището, така и на войнството. Войнството бяха двата дома на буквалния Израил. Ерусалим беше потъпкван през хилядата двеста и шестдесет години на Тъмните векове.

И ми бе дадена тръстика, подобна на жезъл; и ангелът стоеше, казвайки: Стани и измери Божия храм, олтара и ония, които се покланят в него. А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:1, 2.

На Йоан в единадесета глава на Откровение е казано да измери не само храма, но и „онези, които се покланят в него“. Йоан пророчески бе поставен на 22 октомври 1844 г., когато му бе заповядано да измери храма и поклонниците в него.

И взех малката книжка от ръката на ангела и я изях; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изях, коремът ми стана горчив. Откровение 10:10.

В десетия стих на десета глава от Откровение Йоан представи горчивото разочарование от 22 октомври 1844 г., и веднага му бе казано да измери както светилището, така и войнството. Предметът на въпроса в Даниил осма глава, тринадесети стих, е потъпкването както на светилището, така и на войнството. Йоан ни известява, че „езичниците“ трябваше да „тъпчат“ „светия град“ в продължение на „четиридесет и два месеца“. Четиридесет и двата месеца бяха трите години и половина на Илия. Това бяха Тъмните векове от 538 до 1798 година. Пророчески стоейки на 22 октомври 1844 г., на Йоан му бе казано да остави външния двор и „не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца“.

Когато на Йоан бе казано да измери „храма, и олтара, и онези, които се покланят в него“, по думите на Данаил осма глава и тринадесети стих, му бе казано да измери светилището и множеството. Ако на Йоан бе казано „да не“ брои хилядата двеста и шестдесетте години, тогава той трябваше да измери от 1798 година до мястото, където стоеше през 1844 година. От 1798 до 1844, когато се измери, представлява четиридесет и шест години. Началото на четиридесет и шестте години бе през 1798 година, когато се изпълниха Мойсеевите „седем времена“ против северния дом на Израил. Краят на четиридесет и шестте години бе през 1844 година, когато се изпълниха Мойсеевите „седем времена“ против южния дом на Израил. Измерването на Йоан се равнява на четиридесет и шест години. Числото

четиридесет и шест символизира храма. Исус каза: разрушете този храм, и за три дни ще го издигна; но заедливите юдеи възразиха, че храмът е бил съграждан четиридесет и шест години.

Исус им отговори и рече: Разрушете този храм, и за три дни ще го издигна. Тогава юдеите казаха: Четиридесет и шест години се градеше този храм, а Ти ли ще го издигнеш за три дни? Но Той говореше за храма на Своето тяло. Йоан 2:19–21.

Исус прие плътта на Адам след падението на Адам, с всички нейни наследени израждания, за да даде пример, че и ние можем да победим, както Той победи. Въз основа на две свидетелства, да се поучава, че плътта на Христос не е съдържала наследените израждания на четири хиляди години грех, означава да се разпространява виното на Вавилон; защото да се учи, че Христос не е приел тези наследени слабости, е основно учение на католицизма.

И всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога; и това е духът на антихриста, за когото сте чули, че иде; и още сега вече е в света. 1 Йоан 4:3.

Защото мнозина измамници влязоха в света, които не изповядват, че Исус Христос е дошъл в плът. Този е измамник и антихрист. 2 Йоан 1:7.

Храмът на Христовото тяло беше храмът на тялото на всяко човешко същество.

„Христос не беше в тъй благоприятно положение в пустата пустиня да издържи изкушенията на Сатана, както беше Адам, когато бе изкушаван в Едем. Божият Син смири Себе Си и прие човешко естество, след като човешкият род бе странствал четири хиляди години далеч от Едем и от първоначалното си състояние на чистота и праведност. Грехът в продължение на векове бе оставял своите страшни белези върху човешкия род; и физическо, умствено и нравствено израждане преобладаваше в цялото човешко семейство.

„Когато Адам бе нападат от изкусителя в Едем, той беше без петното на греха. Стоеше пред Бога в силата на своето съвършенство. Всички органи и способности на неговото естество бяха еднакво развити и хармонично уравновесени.

„Христос в пустинята на изкушението застана на мястото на Адам, за да понесе изпита, който той не устоя. Тук Христос победи от името на грешника, четири хиляди години след като Адам обърна гръб на светлината на своя дом. Отделено от Божието присъствие, човешкото семейство с всяко следващо поколение се отдалечаваше все повече от първоначалната чистота, мъдрост и познание, които Адам притежаваше в Едем. Христос понесе греховете и немощите на човешкия род такива, каквито съществуваша, когато Той дойде на земята, за да помогне на човека. От името на човешкия род, с немощите на падналия човек върху Себе Си, Той трябваше да устои на сатанинските изкушения във всички точки, в които човекът би бил нападат.“ Selected Messages, book 1, 267, 268.

Във втората глава на Йоан Христос говореше за Своето тяло като за храм, и Неговото телесно-храмово естество беше това на човешко същество с изражданията на четири хиляди

години натрупана слабост. Човешкият храм, за който Христос говореше, е съставен от четиридесет и шест хромозоми. Когато Моисей се изкачи на Синай, за да получи закона и наставленията за издигането на храма, той беше на планината четиридесет и шест дни. Езекиил говори за Христос, Който поставя Своя храм „сред“ двете тояги. Периодът от време от завършека на седемте времена на северното царство и южното царство, който на Йоан беше казано да измери, беше четиридесет и шест години и представляваше „средата“, или периода от време между 1798 и 1844 година. През тези четиридесет и шест години Исус издигна духовния храм, който внезапно щеше да очисти, когато дойде като вестителят на завета. Като вестител на завета Той щеше да напише Своя закон върху сърцата на Своя народ. Този закон е представен от две плочи. Първата плоча има четири заповеди, втората плоча има шест. Заедно те представят числото четиридесет и шест.

Събирането на духовния Израил от 1798 до 1844 г. представлява събирането на духовния Израил, но то също така представлява и установяването на един храм.

Пристъпвайки към Него като към жив камък, наистина отхвърлен от хората, но избран от Бога и скъпоценен, и вие също, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос.

Затова и в Писанието се съдържа: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, не ще се посрами.“

И тъй, за вас, които вярвате, Той е скъпоценен; а за ония, които са непокорни — камъкът, който зидарите отхвърлиха, същият стана глава на ъгъла, и камък за препъване, и канара на съблазън — именно за ония, които се препъват в словото, понеже са непокорни; за което и бяха определени.

Но вие сте избран род, царствено свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби за Себе Си, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божи народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. 1 Peter 2:4–10.

Храмът, който бе издигнат от 1798 до 1844 г., включва една класа, която бе „определена“ за непокорство. Тяхното непокорство се прояви в отхвърлянето им на „седемте времена“, „крайъгълния камък“, „камъка, който зидарите отхвърлиха“, който е „камък за препъване“ и „скала на съблазън“.

Класата, която беше „избрана от Бога“, разпозна „камъка“, който беше „отхвърлен от хората“, като „живия камък“ и като „камъка“, който беше „избран от Бога и“ беше „скъпоценен“. „Избраните от Бога“, „избраният род“, в „пришлите времена“ „не бяха народ, а“ тогава трябваше да станат „Божий народ“. Когато Бог събра двете тояги, Той ги изведе измежду „езичниците“. Те трябваше да станат Негов народ, когато Той събра двата народа в едно през четиридесет и шестте години от 1798 до 1844.

Има само една основа и тази основа е Исус Христос; но „камъкът за препъване“, който беше основата на отхвърлената от непокорните история, беше „седемте времена“ на Моисей. Когато „седемте времена“ бяха отхвърлени през 1863 г., това беше отхвърляне на Исус Христос.

Смесицата от басни, която заключава, че очистването на светилището, започнало на 22 октомври 1844 г., е било изпълнение единствено на пророчеството за две хиляди и триста години, посочва едно празно светилище, светилище без множество, царство без поданици. Няма предназначение на светилището, дадено чрез вдъхновение, което да има по-висок приоритет от онова, което Бог е казал, че е предназначението на светилището.

И нека Ми направят светилище, за да обитавам между тях. Изход 25:8.

В Писанията Божието светилище винаги е свързано с Неговия народ, който е множеството. Двете пръчки на Езекиил, които са определени като два народа, трябваше да станат един народ и Божието светилище щеше да бъде сред тях. Да се изопачава въпросът от тринадесети стих на осма глава на Даниил, за да се прикрие какво всъщност се пита с този въпрос, означава едновременно и отхвърляне на „някой си светия“ в тринадесети стих, на когото бе зададено да отговори на въпроса.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което причинява запустение, за да бъдат и светилището, и войнството предадени на потъпкване? А той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Небесното същество, на което бе зададен въпросът, е наречено „оня един светец“, а изразът е преведен от еврейската дума „Палмони“, която означава чудният преброител, преброителят на тайните. В откъса, който е централният стълб и основа на адвентизма, Христос представя Себе Си като чудния преброител. Той прави това именно там, където посочва връзката между най-дългото времево пророчество в Библията и също така времето пророчество за две хиляди и триста дни. Най-дългото времево пророчество е клетвата на Мойсей, която представлява седемте времена от Левит двадесет и шеста глава. Това е пророчеството, което посочва разпръсването и поробването на двата дома на Израил, които са определени като „войнството“, което ще бъде потъпкано в стих тринадесети, докато стих четиринадесети посочва пророчеството за потъпкването на светилището. И двете пророчества се изпълниха на 22 октомври 1844 година, след като вдовицата от Сарепта събра двете съчки за огъня на Вестителя на завета.

Когато адвентизмът отхвърли самата първа истина на пророческото време, която ангелите поведоха Уилям Милър да разбере, той ослепи самия себе си. През 1856 г., чрез осемте статии на Хайръм Едсън, Палмони се опита да умножи светлината относно седемте времена, но напразно. Те отхвърлиха вестта към Лаодикия и приеха петте злокачествени проявления на Лаодикия, като по този начин се отъждествиха с петте неразумни девици.

Шестдесет и петте години от Исая седма, които в своето начало обозначават 742 пр.Хр., 723 пр.Хр. и 677 пр.Хр., бяха повторени в заключителната история на 1798, 1844 и 1863 година. Тази заключителна история е представена чрез събирането на двете тояги в Езекиил, глава тридесет и седма, а вдовицата от Сарепта (както е наречена в гръцкия текст на Новия завет) е историята на това как Бог установява заветно взаимоотношение с духовния Израил в духовна Юдея (славната земя) по време на историята на шестото царство от библейското пророчество. Тази история, бидейки край на пророчеството за шестдесет и пет години, също така представлява началото на земния звяр от Откровение тринадесета глава. В началото на шестото царство от библейското пророчество съединяването на двете тояги илюстрира края на шестото царство от библейското пророчество. Тази история съдържа паралелна история на рога на протестантизма и рога на републиканизма.

В пророчески смисъл една сила, или рог, или народ, или царство, или цар, или глава са взаимозаменяеми символи, в зависимост от контекста, в който се употребяват. Всички тези символи се отнасят и до двете тояги, които Езекиил определя като два народа. В началото на пророческата история на земния звяр протестантският рог беше събран в един народ, или един рог. В края на същата тази история републиканският рог ще се съедини с рога на отстъпническия протестантизъм, за да образуват един народ. Този народ ще бъде образ на морския звяр от Откровение тринадесета глава. Логично, ако отказваме да видим свидетелството на проклятието на седемте времена (което беше изпълнено срещу двата дома на буквалния Израил), със сигурност няма да можем да видим как тези два буквални дома на древния Израил станаха народа на духовния Израил през 1844 година. Ако не можем да видим тази история, ние сме напълно „в неведение“ относно това как тази история в началото на Съединените щати определя историята в края, когато републиканският рог повтаря процеса на събирането и съединяването, който беше илюстриран в началото с протестантския рог.

Ще продължим да разглеждаме тези истини в следващата статия.